

Michael Enggaard
Efterhånden mulighed for sol
448 sider
Politikens Forlag

Michael Enggaard kan skrive, så det fløjter. Skabe handling og hverdagsdrama samtidig med, at han giver os en litterær oplevelse.

Det er flot arbejde.

Bogen er stor og tyk, og for vores skyld kunne den have været endnu tykkere. Så skulle Michael have fundet på noget mere, hvilket heller ikke ville have været et problem. For fantasi har han og sproglig kunnen. Efter såvel en lille menneskealder som journalist og med erfaringen fra 2017-udgivelsen **Svækling**.

Michael Enggaard skriver ikke bare ud af landevejen. Han lader læseren tygge på de enkelte sekvenser, de enkelte sætninger, mens der så handlingsmæssigt eller tankemæssigt i næste sætning sker noget helt tredie. Som giver læseren stor værdi og legalitet i, at vi selv lader tankerne få flyvefart og bihandlingerne passere, mens vi selv er midt i noget vigtigt.

Nogle vil givetvis blive trætte af en tyk bog sprogligt skåret over samme læst hele vejen igennem. Handling, dialog, tanker. Handling, dialog, tanker.

Vi synes, det giver et helstøbt resultat, og at bogen på den måde bliver gennemført.

Temaerne i bogen er mange. Socialisering, melankoli, uforflemmelige oplevelser, kærlighedens ekko fra ungdommen der ligger et kvart århundrede tilbage.

Hvem giver ikke ind imellem en tanke til vor ungdoms kærlighed, det første kys, første sex, hende eller ham vi boede med dengang, hvor det skulle være forevigt og helst lykkeligt.

Hvor det ikke gik sådan, og hvor ens nuværende liv måske bare glider en af hænde, og hvor det

elementer fra dengang rykker i os og spørger. Hvad nu hvis det var gået. Hvordan havde livet så set ud idag.

Julie er idag 49 og arbejder på en tarvelig motorvejsrestaurant ved Solrød og får mangen en menneskeskæbne ind på livet. Det gør Tom også; han er også pænt moden nu og bestyrer af en billardsalon på Vesterbro, med bil ikke mere end en tyve minutters fra Solrød.

Guess what?

Ja, rigtigt. Kontakten bliver sat op igen efter et kvart århundrede.

Så sker der ting og sager, og det skal vi egentlig ikke komme så meget ind på. Mere den dybde og den kalden til læseren om, hvad der skete dengang med vore liv, og hvordan vi kom videre efter et brud, hvordan det var, og har vi nogensinde samlet os selv op bagefter de tårer, vi græd over tabet, og hvordan påvirker det vor dagligdag i 2021.

Udover det skal Michael Enggaard have ros for sin humor og sjove påfund undervejs. Noget vi kan identificere os med.

*En mand der i frustration slår til en papfigur af Steven Segal. **Af Steven Segal.** Det er da noget.*

Benjamin Trier var tynd som et mikrofonstativ. Lidt søgt måske men en sjov og anderledes beskrivelse, så vi på et splitsekund opfager, hvor tynd Benjamin er.

Der er mange, gode spotpints til kendte begreber som Århus, Dizzy Mizz Lizzy, New Musical Express, Melody Maker, Seattle, Levis-bukser, David Bowie og Berlin, Michael Bolton, VWens instrumentbræt, og hvad man som forfatter ellers har lært er vigtigt at have med i en bog, så læserne har noget kendt at holde sig til.

Det er til gengæld gjort strålende og så tilpas afbalanceret, at man ikke som i andre udgivelser bliver træt af formen.

Glimrende bog.